

Lidercsfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercsfeny.hu

Rastith különszám, 2014. február

RASTITH

KÜLÖNSZÁM

Könyvajánló

Interjú

Novellarészletek

Olvasói vélemények

Így készültek...
az illusztrációk

Érdekességek a kötet és
a világ kialakulásáról

Szerkesztőségi köszöntő

Kedves olvasóink!

Mint azt láthatjátok, újabb különlegességgel jelentkezett a Lidércfény csapata. A nemrégiben megjelent Rastith dark fantasy shared-world novelláskötet készítői – akik részben a Lidércfény és más irodalmi műhelyek alkotói is – kértek fel bennünket egy, a kötetről szóló kiadvány elkészítésére. Mi természetesen örömmel álltunk eme kérés elé, ím az eredmény.

Kiadványunkban nem csak a kötet ismertetésével foglalkozunk, nem csak interjút hozunk le, hanem – az alkotóknak hála – exkluzív képi anyagokat, novellarészleteket is közlünk.

Ilyen exkluzív kép például a Veszett lelkek novellához készült belső illusztráció, hiszen a kötetbe végül egy másik változat került.

Az egyes novellákat illusztráló kisebb képek, és két Így készült... is szintén csak itt található meg. Nem mellesleg ezek mindegyike Vakulya Norbert keze munkáját dicséri.

Reméljük, hogy ezen anyaggal hozzájárulunk a magunk szerény módján, hogy a kötet további népszerűsége tegyen szert.

Pesze nem csak mi foglalkoztunk vele. Több helyen is jeleztük, hol lelhető még fel információ a kötetről, legyen az a Cherubion kiadó fóruma, a könyv hivatalos Facebook oldala, vagy az LFG.hu, így nincs más hátra, mint-hogy kellemes olvasgatást és nézelődést kívánjunk!

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat

VIII. évfolyam, 2014 február

Rastith különszám

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító és belső illusztrációk:

Vakulya Norbert

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

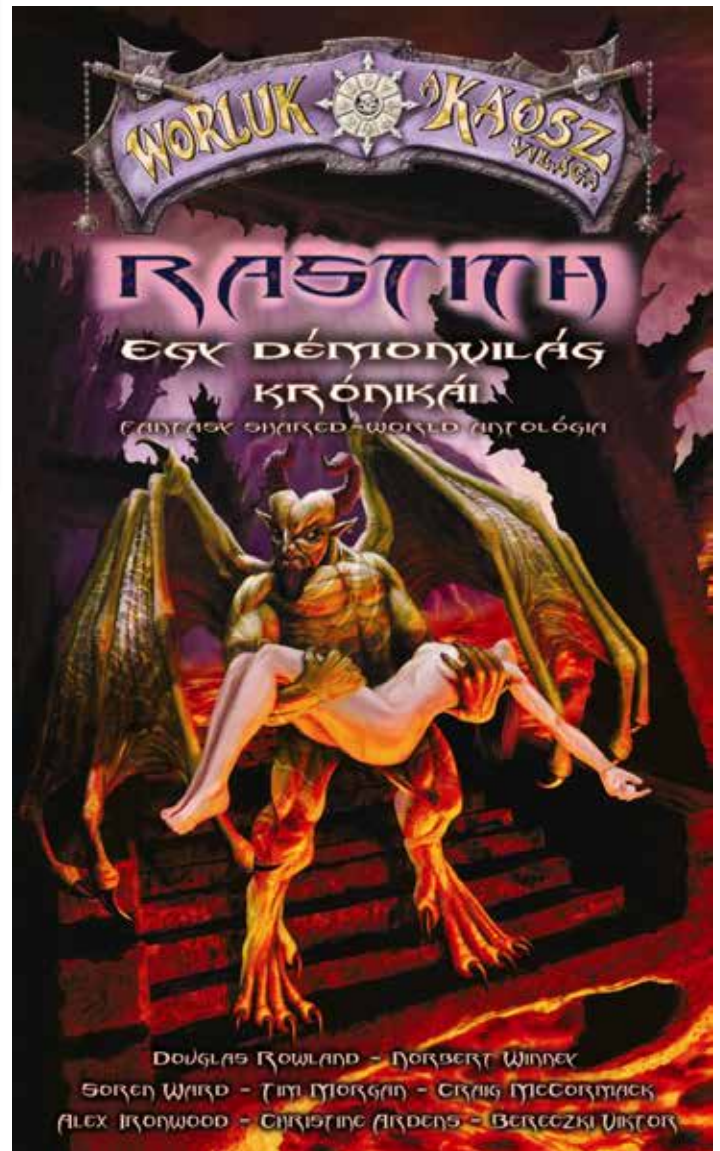
lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme

6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Tartalom

Rastith, avagy egy démonvilág krónikái /Kapitány/	3.
Interjú a Rastith két alkotójával /Lidércfény/ ...	4.
A fájdalom dala (részlet) /Norbert Winney/ ...	8.
A Láng rabjai (részlet) /Alex Ironwood/	10.
Féreg a horgon (részlet) /Tim Morgan/	11.
Idea etoru integre (részlet) /Bereczki Viktor/ .	12.
Tí'thar jóslata (részlet) /Christine Ardens/	13.
A tudás tornya (részlet) /Craig McCormack/	14.
A Jótevő (részlet) /Soren Ward/	15.
Veszett lelkek (részlet) /Norbert Winney/	17.
Rastith szeme (részlet) /Douglas Rowland/ ...	20.
Olvasói vélemények a Cherubion fórumáról ..	23.
Így készült... A fájdalom dala illusztrációja ..	24.
Így készült... a Rastith szeme illusztrációja ...	26.
Így készült a kötet borítója (részlet)	27.

Kapitány

Rastith, avagy egy démonvilág krónikái

A Rastith című fantasy shared-world antológiára – amely Cherubion Könyvkiadó gondozásában jelent meg 2013 végén – régi lidércfényes alkotónk, Tim Morgan hívta fel a figyelmemet. A kötet magyar fantasy írók műveit tartalmazza, amelyek a Worluk Káosz világához kapcsolódó, Rastith nevű démoni létsíkon játszódnak.

Rastith olyan világ, mintha egy tébolyult elme örült szüleménye lenne. Az itt élő lények nem születnek, és nem halnak meg, hanem a mindenütt jelenlévő démonmanából jönnek létre, és pusztulásuk után ide is térnek vissza. Mindennapjaikat a létért való küzdelem tölti ki: ez egy olyan hely, ahol az erősebbek könyörtelenül eltapossák a gyengébbeket. Hogy éppen ki az erősebb, az gyakran csak szerencse kérdése. Ezért az igazán hatalmas démonok sem ülhetnek nyugodtan babérjaikon, mert mindig vannak olyan lények, akik bármit megadnának a hatalomért. Elég egyetlen hiba, egy kis figyelmetlenség, és a legerősebbek számára is gyorsan elérkezik a vég...

És hogy ne legyen ennyire egyszerű a helyzet, Worlukturól el lehet jutni Rastithra, és persze visszafelé is működik a dolog. A démonok nem szívesen mozdulnak ki otthonról (csak akkor, ha nagyon muszáj, például ha megidézik őket), mert a worluki esszencia gyorsan felemészti őket. Skandar Graun szülőföldjéről már valamivel többen érkeznek: emberek, törpék és az enyhén szólva elmebeteg gilfek; képzett harcosok, tiltott tudást kereső varázslók és olyan lovagok, akik életük céljának a démoni lények elpusztítását választották. Ez az irány sem egy kimondott kéjutazás, hiszen ha a jövevény valami isteni szerencse folytán túléli a helyiekkel való első találkozást, akkor is fennáll annak a veszélye, hogy a világ rövid úton átalakítja, és a

peches külvilágiból hamarosan hamisítatlan démon válik.

A kötet novellái ebben a különös világban játszódnak: egy démonúr, aki Rastith kiválasztottjának hiszi magát; egy arénaharcos, akit megkísértenek, hogy elárulja népét; egy tudós, aki a démonlét titkait kutatja; egy nősténydémon, aki egy jóslat nyomába ered; egy mágus, aki a tudást hajszolja; egy agut, akinek elege van a megaláztatásokból; egy etoru, aki idegen világon kezd halálos játszma; egy fiú, aki szerelméért akár a démonokkal is szembenéz; egy lovag, aki a fészkeiben üt rajta az ellenségen.

Az egyes történetek bizonyos mértékig függetlenek egymástól, de az jól látszik, hogy az írók beszéltek egymással, és a szerkesztők is keményen dolgoztak, mivel összességében egy összefüggő, jól kidolgozott történetfüzért kap az olvasó. Ha figyelmesen olvasunk, még az is kiderül, hogy mit jelent az agut és az etoru

A könyv hátsó borítóján egy méretes 18-as karika szerepel, amin nem kell csodálkozni, hiszen a művek többsége nem egy könnyed tündérmese. Ez persze nem véletlen, ugyanis az antológia szándékosan a dark fantasy kedvelőit célozza meg. Szerencsére az írók a dark hatást nem a gyomorforogató részekben való tobzódással érték el, így a világ hangulata sötét, de nem horrorisztikus.

Végezetül szeretném megköszönni az íróknak, Norbert Winney-nek, Alex Ironwood-nak, Bereczki Viktornak, Christine Ardens-nek, Tim Morgan-nak, Craig McCormack-nak, Soren Ward-nak és Rastith alapító atyjának, Douglas Rowland-nak, hogy egy újabb fejezettel gazdagították az igényes magyar fantasy irodalmat. Alkotásukat ajánlom minden fantasykedvelő olvasónak.

A könyv Facebook-oldalát a következő címen találjátok: www.facebook.com/pages/Rastith/246939512054193

A Cherubion Kiadó oldala: <http://www.cherubion.hu/termek/rastith/>

Douglas Rowland fóruma a Cherubion oldalán: <http://www.cherubion.hu/forum/viewtopic.php?id=225&p=9>

Interjú a Rastith két alkotójával

Rastithnak, ennek az új, démonikus dark fantasy világnak a megalkotóit, életre hívóit kérdeztük arról, miben is merülhet el az olvasó, ha kezébe veszi a kötetet.

Lidércfény: *Ki hívta életre Rastith világát?*

Tim: A kezdetekhez vissza kell nyúlni 2004-ig. Akkor jelent meg a Cherubion Kiadó gondozásában a Démonének fantasy antológia, melynek címadó írását Douglas Rowland, alias Tölgyesi László követte el. A kisregény egy idegen létsíkra került fiúról szól, aki a végsőig ragaszkodik emberi mivoltához. Ez a démoni világ Rastith.

Ugyanebben a kötetben jelent meg Winney egy novellája is, a Gonosz arénája címmel. Akkor a két történetnek még semmi köze nem volt egymáshoz. Ám a Démonének hangulata, világa annyira megragadta Winney képzeletét, hogy elhatározta, készít hozzá egy lapozgatós játékkönyvet. Aztán még tovább fejlesztette az ötletet, és végül megírta a Démonének előzményét, a Veszett lelkek című regényt. A történet részben Worlukon, a Káosz világán játszódik, ezért simán befért volna valamelyik soron következő Cherubion antológiába, de ekkor Winney gondolt egy merészet, és kitalálta, mi lenne, ha egy egész kötetet szentelnénk Rastith világának.

Lidércfény: *Mit lehet nagy vonalakban tudni erről a Rastithról, miben különbözik más világoktól?*

Winney: Nem épp egy napsütötte vidámpark. Sötét, lilás égbolt borul a létsík fölé, ahol sosem látszik a nap. Láva folyók, savtavak, mocsarak,

salakos, kietlen vidékek tarkítják, füst- és gőz-oszlopokkal. A növények szikkadtak, barátság-talan színűek és nem utolsó sorban, mérgezőek – ugyanúgy démoni entitások, mint itt minden más. A folyók epesárga sav- és lávafolyók, döglletes, koszos lápok, tiszta, emberek által iható ivóvíz nincs.

Rastith Nappal is rémisztő, Éjjel azonban olyan szörnyek uralják, akiktől még a Nappal démonurái is tartanak.

Maga a világ is él és gonosz, a világot átható „élet” rendeződik formákba, költözik az anyagba. A démonok a démon-mana megtestesülései; halálukkor feloldódnak a démon-manában, visszaadva lényüket Rastithnak. A démonok így mások megölését nem is tekintik gonosz dolognak, hisz nincs többről szó, mint ha homokot öntenének a sivatagba. A démon-mana az, ami a világot élővé teszi, ami meghatározza a karakterét, a más világokról odatévedőket pedig szép lassan a maga képére formálja, démonná változtatja. A fájdalom démon-manát szabadít fel, a mágia ebben gyökerezik.

Tim: A kötet utolsó történetéből választ kapunk arra, mi is Rastith valójában. De kár lenne elárulni előre ezt a fordulatot.

Lidércfény: *Miért pont dark fantasy?*

Winney: Douglas Rowland a bűnös, ő alkotta ilyenre a világot, mi sem tehattünk hát mást, mint hogy alámerültünk lelkünk sötétebb bugyraiba, és kíméletlenül kivérettük a hőseinket. De nem öncélú darkoskodást kell elképzelni – a világ az, ami kegyetlen, hőseinknek pedig ilyen környezetben kell helytállniuk. Ez pedig lelki és testi üdvük feláldozásával

járhat. Karaktereink, ha gonoszok is, ha szenvedést is okoznak, nem azért teszik, hogy megmutassák, mekkora nagy dark figurák is ők, hanem mert ezáltal hatalomhoz jutnak, vagy ez juttatja őket közelebb a céljaikhoz.

Tim: Alapvetően nem áll távol tőlünk a könnyedebb hangvételű fantasy – igazolja ezt talán a Manonymus című Winneyvel közösen írt regényünk, és más vidámabb novelláink –, ezúttal azonban kimondottan komor anyagot akartunk összehozni. De nem kétlem, hogy fogunk még lazább hangvételű történeteket is írni a jövőben.

Lidércfény: Milyen könyvek, írások jelentek már meg Rastith világáról?

Winney: Ami konkrétan a világon játszódott, csak egy, a Démonének c. regény a Démonének c. antológiában Douglas Rowland tollából, de számos más írás tesz róla említést (pl. Douglas Rowland írásai a Mokhara – A mágustoronyban, vagy Tim Morgan Lépéselőny című novellája a Haláltánc c. antológiában).

Tim: És idevehetjük még Winney egyik novelláját, ami a Gonosz arénája címet viseli. Ennek egyik főszereplőjével találkozhatunk újra a Rastith kötetben.

Lidércfény: Kinek az elképzelései alapján alakult ki a képi világ?

Tim: Ez kizárólag Winney lelkét terheli, aki már a Démonének borítóját is készítette. Ő rajzolta a belső illusztrációkat is, melyekkel sikerült feleleveníteni egy régi Cherubionos hagyományt.

Lidércfény: Melyik kiadó adta ki, s hol lehet beszerezni?

Tim: A Cherubion kiadó gondozásában jelent meg, és szerencsére elég széles körben lehet vele találkozni. Elsősorban olyan üzletekben, amelyek fantasy témájú könyveket is árulnak, de a nagy láncokban is megtalálható.

Szerintem a kiadótól érdemes beszerezni, mert ott komoly kedvezményt adnak rá, ha weben keresztül rendeli meg az érdeklődő.

Lidércfény: Mikor jelent meg a novelláskötet?

Tim: 2013 november végén került az üzletekbe.

Lidércfény: Lehet-e tudni, hogy mennyire volt sikeres ennek az új világnak a bemutatkozása?

Tim: Számszerű adatokat nem tudunk mondani a Démonénekről. Rastithról meg még korai lenne.

A kiadó fórumán a hozzászólásokból kiderül, hogy van, aki 10 éve várta a folytatást.

A webes eladási listákon is jól szerepel a kötet, de hogy ez milyen mennyiséget takar, arra nincs rálátásunk.

Lidércfény: Kik dolgoztak a kötetbe bekerült novellákon?

Winney: A szerzők műveit többen is átolvasták, véleményezték, szerkesztgették. Először nálam csapódott le minden írás, sok esetben félkész állapotban, így menet közben tudtam terelgetni az írókat – amire, shared-world kötetről lévén szó, egymásra épülő írásokkal, szükség is volt. Amikor egy-egy adott írásmű elkészült, és lepingpongoztam pár kört a szerzővel, a novellát finomítandó, megkapta őket Tim Morgan is, majd Douglas Rowland, akitől, mint a világ atyjától kértünk áldást a

művekre. Majd jött még pár kör köztem, Tim és a szerzők között, ahogy a novellák szépen egymáshoz csiszolódtak. Sok esetben kellett hozzányúlni már késznek gondolt novellához, pusztán azért, hogy minél erősebb kötések alakulhassanak ki.

Tim: Winney elsősorban a cselekményre és a kohézióra ügyelt, én pedig főként a szöveget gondoztam. De nekem is voltak ötleteim, hogyan fűzhetnénk szorosabbra a szálakat, és Winney is részt vett a stilisztikai csiszolásokban. Végül csatlakozott Rowland is a munkálatokhoz, bár addigra a szövegen már nem sokat kellett fésülni. Viszont ő is hozott be olyan elemeket, amelyektől erősebbek lettek a kötődések, és amelyek miatt utólag be kellett nyúlni már késznek gondolt anyagokba. Szerencsére Rowland nem okozott többletmunkát, mert ezeket a változtatásokat elvégezte ő maga. Így jogosan szerepel társszerkesztőként az impresszumban.

Leadás után még a kiadónál is foglalkoztak vele, és ennek során tudtommal további kisebb változtatások történtek.

Lidércfény: Hogyan, milyen szempontok alapján történt az írók kiválogatása?

Winney: Két lehetőségem volt: vagy megírok én mindent, vagy szélesebb körben is szétnézek a „húspiacon”. Bízom benne, ha már sokkal több írásmű van a tarsolyomban, ismertebb neveket is sikerül majd becserkészniem... De addig is, megkérdeztem Timet, kiket javasol, elolvastam az illetők néhány írását, és ha az tetszett, emailben megtámadtam őket – többnyire eredménnyel.

Tim: Mikor elkészült Winney regénye, elküldte nekem előolvasásra. Aztán beszélgetni kezdtünk, kit lenne érdemes bevonnai az antoló-

gia munkálataiba. Főleg olyan írókat kerestünk, akik bár tehetségesek, a nevük még nem annyira ismert. Első körben Hernád „Soren Ward” Péter és Kovács „Craig McCormack” Péter került a jelöltek közé, akik már többször publikáltak a Cherubionnál. Majd sorra jöttek a többiek, Vass „Hematith” Sándor, Bereczki Viktor. Aztán, hogy legyen egy női hang is Czinkóczi „Christine Ardens” Krisztina. Őket más projektek kapcsán már személyesen is ismertem, pl. Ammerúnia Műhely, Karcolat.hu.

Végül, nagy örömünkre, csatlakozott a projekthez a világ szülőatyja, Rowland is.

Lidércfény: Hogy zajlott a közös munka?

Tim: 2009 nyár elejére állt össze a stáb. Majd Winney vázlatai nyomán és útmutatása mellett megkezdődtek a munkálatok. Készült egy szinopszis, ami magába foglalta szinte a teljes Rastith történelmet. A szerzők kiválasztották, melyik témát volna kedvük megírni ebből. Nem volt könnyű dolguk, mert egy ilyen shared-world jellegű antológia elkészítése sokkal több megköötöttséget jelent, mintha csak egyszerűen írnának egy tetszőleges fantasy novellát. Mivel a szerzők az írás során nem ismerték egymás munkáit, csakis a Démonénekre, Winney regényére és a vázlatokra támaszkodhattak. Így aztán a szerkesztők feladata volt megkeresni az esetleges ellentmondásokat, illetve további kötési pontokat találni, hogy a történetek még jobban illeszkedjenek egymáshoz. Nem egy szereplő ugyanis felbukkan több novellában is. Fontos volt, hogy egységesen beszéljenek, következetesen viselkedjenek.

Néha teljes oldalak lettek kihúzva vagy éppen betoldva, ha a szituáció megkívánta.

Lidércfény: Tudnátok egy példát említeni?

Tim: A novellámba beleírtam egy sárkányt, ami Winney regényében is szerepel, csak hogy nem vettem figyelembe, hogy Winney ezt lényt kvázi háziállatként szerepelteti, és ezért úgy mozgattam, mintha intelligens lenne. Erre Winney átdolgozta az adott jelenetet, ő hogyan képzei el. Alkalmazkodott a jelenetemhez, csak éppen a sárkány reakcióival nem volt elégedett. Később készítettem egy harmadik verziót, amelyben már újra az eredeti viselkedésformáit követi a sárkány.

Később beledolgoztuk a McCormack novíba is, és Winney regényében is szükség volt néhány apró változtatásra. Például menet közben nevet kapott a sárkány, és ezt figyelembe kellett vennünk.

Winney: Első körben, a regényemben egy démonmágus, Gaheshwar kisebb szerepet kapott. Aztán McCormack Peti úgy döntött, róla szeretne írni, mert a képzeletét ő ragadta meg. Amikor átküldte nekem a novelláját, láttam, hogy a regényem sem maradhat változatlanul, így kapott Gaheshwar egy drámaibb finálét. De ahhoz, hogy ezt megadhassam neki, szükség lett egy új etorura is, egy olyanra, aki a Démonénekből nem szerepelt. Így született a fekete tollakkal borított, sajátos beszédmódú Vakmerőség.

De említhetném Bereczki Viktor művének esetét is. Ő elég hamar megírta egy 20 ezer karakteres novella-kezdeményt, mely nagyon ígéretesnek tűnt. Csakhogy utána elakadt a

munka. Gondoltam, megírom én a történetet, de az ő novellakezdeményét sem akartam veszni hagyni. Átírtam hát a novelláját, hogy eleje is legyen, vége is, de ez inkább csak egy hangulatos pillanatkép lett volna Rastith történelmében, nem pedig az a fontos folyamat, amire később annyi minden épül. Ezután nekikezdtém megírni a tényleges történetet... és amikor már 30 ezer karakter környékén jártam, jelentkezett ő is, hogy már majdnem kész van. Összeültünk hát, összedobtuk, amink volt, és hagytam, hogy azokat a részeket, amiket mindketten megírtunk, ott az övé maradjon meg... már csak azért is, mert nagyon tudta, mit akar, és nagyon jól meg is valósította. Na és, mégiscsak az ő novellája...

Lidércfény: Mik a további tervek akár rövid, akár hosszú távon?

Winney: A kötet fogadtatásának függvénye. Jó csapatot sikerült összverbuválni, akikre biztosan ismét számíthatunk, ha az élet úgy hozza.

Tim: Konkrét folytatást egyelőre nem tervezünk, de nem is zárjuk ki a lehetőségét. A szerzőgárda valóban ígéretes. Kár lenne paragon hagyni. Bár jelenleg mindenki külön utakon jár, felmerült egy újabb együttműködés ötlete. Vannak elképzelések egy következő projektről, sőt, már készült novella is hozzá, de erről most még nem szeretnék többet elárulni. Ha lesz belőle valami, mindenképp értesülni fognak róla a Lidércfény olvasói.

A könyv Facebook oldala: www.facebook.com/pages/Rastith/246939512054193

A Cherubion Kiadó oldala: www.cherubion.hu/termek/rastith/

A kötet fóruma a Cherubion honlapján, ahol további kérdésekre is választ lehet kapni: www.cherubion.hu/forum/viewtopic.php?id=407

Interjúk Douglas Rowlandel, Rastith világának megalkotójával:

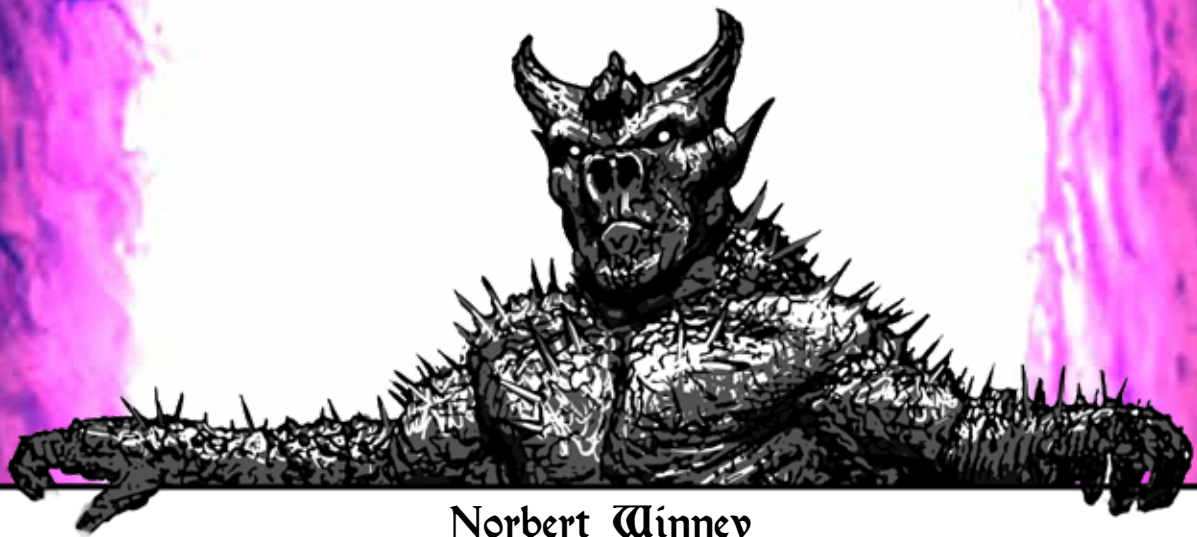
<http://archnihl.blogspot.co.at/2011/11/interju-tolgyesi-laszloval.html>

<http://baratno.com/view.php?arclid=2014012702>

NORBERT WINNEY

A fájdalom dala

Norbert Winney

A fájdalom dala (részlet)

Villámlott. A hol felszakadó, hol megsűrűsödő fellegekből gyilkos kisülések indultak útjukra, és szántottak fénylő barázdákat a lila égre. A kietlen tájat fülsüketítő mennydörgések rengették meg, hosszú pillanatokra túlharsogva a harci kiáltást zengő torkokat.

Alant, Rastith pokoli világának eme szegletében éppúgy háború dúlt, akárcsak az égen.

Yawanu villás nyelvét ki-kiöltve ízlelgette a vihar nyers, tiszta illatát, és végignézett seregén. Szedett-vedett csürhe volt, híján bármiféle morálnak. A vérrel borított, rút lények fekete szívében egyetlen cél lakozott: megsemmisíteni az ellenséget. Nem volt nemes társaság, miként Padarthva hordája sem; de nem is lehettek. Egy beteg világ démonai voltak ők. Szörnyek, kik változatos formákban öltöztek ugyan testet, ám lelküket ugyanaz a rosszakarat fűtötte.

Yawanu nem ringatta magát illúzióban, különbözik-e tőlük. Őt is e létsík szülte, az ő testét mozgó akarat sem lehetett tisztább. Ebben nem volt eltérés. Másban azonban igen...

A gyíkforma démont jóval több ésszel áldotta meg a sors, mint a többieket. Bár örömet lelt mások szenvedésében, csupán ez nem elégítette ki. Többet akart a léttől. Nem csak túlélni, nem csak gyötrelmet okozni, nem csak a győztes oldalra kerülni

az örökös háborúskodásban.

A világot akarta megváltani.

Hitte, hogy Rastith-nak megkérdőjelezhetetlen hatalommal bíró uralkodóra van szüksége. Az egymással acsarkodó hadurak véget nem érő csatározásai semmire sem vezettek, az öldöklő villongások során minden elpusztult. Ám ha nem lenne több háború...

A démonok világa meglehetősen primitívnek számított, s nem tudott felmutatni semmit, a megszámlálhatatlan holttesten kívül. Ő azonban meditációi, mentális utazásai során látott más létsíkokat is, fejlett civilizációval, égbe szökő épületekkel, elképesztő gazdagsággal. És Yawanu vágyott arra, amit látott.

Tudta, Rastith sem akar mást, mint ki-mozdulni a vérben úszó változatlanságból. Ehhez viszont kell valaki, aki minden démon felett uralkodik, és ő alkalmasnak érezte magát a feladatra. Nem pusztán intelligenciájával magaslott ki a többiek közül, nem csupán annak volt mestere, hogy kedve szerint hajlítsa az őt körülvevők akaratát, de annak is, hogy a világát éltető démon-manát irányítsa.

Hitte, hogy ő Rastith kiválasztottja, ő az, aki véget vet annak, hogy a világ önnön erejét pusztítsa. Egyelőre azonban, ironikus módon, nem látott más utat, mint hogy hadurak zsigerein gázoljon át, kiirtva mindenkit, aki nem hajt főt előtte.

Alex Ironwood

A Láng rabjai (részlet)

Több lányira az öldöklés eksztázisában fortyogó tömeg alatt, egy sötét cellában szintén hallgattak.

Egyikük a keskeny szellőzőnyíláson át kémlelte az arénát, majd amikor a gilf ledöfte ellenfelét, undorodva elfordult a látványtól. A beszüremelő fény vörös színnel festette be szurokfekete testét.

Hatalmas termetű démon volt, tüskéi és kinövései pedig még nagyobbak mutatták. Ezek mindenütt elborították, arca és tenyere kivételével. Fején három szarv nőtt, kettő oldalt, egy pedig a homloka közepén. Szeme aranyszínben izzott fel, ahogy a falnál gubbasztó másik démonra pillantott.

- Újabb vereség - morogta. Torkából szagatottan görögtek elő a szavak.

- Swakhtur volt az - sziszegte hosszúkas, gyíkokéra hasonlító fejű társa. - Felismerem a morgásáról. Nem kár érte, Wogrel.

A fekete óriás ellökte magát a faltól, és ingerült mozdulatot tett.

- Nem a démon érdekel! Ha odakint akadok össze vele, kettétépem, és izzó látát kaparok a testére, mielőtt semmivé enyészik. Ugyanolyan préda a szememben, mint egy sanarii!

- Akkor hát? - kérdezte a gyíkdémon. Mozdulatlanul figyelte a fel-alá járkáló Wogrelt, szeme rebbent csak meg néha. Odakint a nézősereg újra felzúgott.

- Nincs ez így rendjén. Érted, Yawanu? Ez a mi világunk, mi vagyunk a préda és a vadász. Másnak itt nincs keresnivalója!

Rikácsolás hallatszott a folyosóról, majd dulakodás zaja. A fáklyák több füstöt árasztottak magukból, mint fényt, így nem látszott tisztán az ajtónyílásból, ezúttal kit hoztak le az örök. Lehetett gilf, de akár közülük való is. Wogrel morogni kezdett; egyik lehetőség sem volt ínyére.

- Nem az zavar, hogy harcolni kell - fordult vissza Yawanuhoz. - Amikor szabadok voltunk, egész álló nap az életünkért küzdöttünk, míg a

levegő meg nem telt az alkonyati vibrálással. Nem! Ezek a wrohelek úgy uralkodnak felettünk, mint egy csapat ganesibogár felett. Befognak, elzárnak, és leölnek minket. Ebből van elegendő!

Belecsapott a durván kifaragott sziklafalba. Obszidiánkemény tüskéi szikrázva martak az anyagba, újabb rovátkákat hasítva a többi mellé.

- És mit szándékozol tenni? - kérdezte Yawanu lehunyt szemmel. Valamelyik barlangteremben két démon üzekedett,

vagy talán több is; az ő hangjukat próbálta kiszűrni a katakombák kakofonikus lár-májából.

- Még nem tudom - mormolta a tövissek borította démon. - Várom, hogy Kamharra tanácsot adjon, ahogy eddig is tette.

Yawanu sebes mozdulattal kiegyenesedett. Kiöltötte villás nyelvét, majd közelebb lépett az óriáshoz. Tekintete emlékeztette a másikat, valójában melyiküké a hatalom.

- Kamharra, he? - sziszegte. - Az isten, aki állítólag vigyázza lépteid... Hozzám is beszél valaki, de nem a te Kamharrád az.

Az üresen tátongó ajtónyíláshoz sétált, megragadta felső részét, és lustán nyújtózott egyet. A fáklyák lobogó fénye árnyékokat rajzolt pikkelyeire. Lassan elvigyorodott.

- És ami azt illeti - mondta közömbös hangon -, már el is mondta, hogyan kezdünk a dologhoz.

Tim Morgan

Féreg a horgon (részlet)

Rakhotal éles karmaival elszaggatta a béklyókat, és felült az oltáron. A holttest eddig bírta a feszülést. A démon sejtette, milyen félelmetes látványt nyújthat, ahogy a tetem bordái szétnyílnak körülötte, koponyája pedig, némi mágikus rásegítéssel, szilánkosra robban. Tenyéryni húsdarabok foszlottak le Rakhotalról, láthatóvá téve valódi alakját.

A démon felállt, és kihívóan a harcosokra nézett. Alacsonyabb volt, mint ezek a szőrös teremtmények, lába sután, hátrafelé ízelődött, sárgás bőre alatt nem duzzadtak izmok, de vérrel borított, ráncos arca, és mélyen ülő, izzó tekintete így is elborzasztotta az orkokat.

A tetovált harcosok tétován vették körül, nem tudhatták, miféle másvilági rettenet szabadult rájuk. Az öreg sámán Rakhotal felé hadonászott a botjával, és darabos,

torokhangokból álló nyelvén felháborodott kárálásba kezdett. A démon tisztában volt vele, hogy ha gyengének mutatkozik, az orkok mind rárontanak. Így hát megragadta négyujjú mancsával a botot, és magához rántotta az öreget. A zörgő csontú, aszott sámán szinte repült a démon felé, Rakhotal pedig rásegített a lendületére; elkapta a vénséget, és az oltárra lökte.

A sámán méltóságát veszítve visított. Valószínűleg fogalma sem volt, mit idézett meg Rastith-ról.

- Démont akartál látni? - sziszegte Rakhotal, mit sem törődve azzal, hogy megérti-e szavait az öreg. - Gyere, bemutatlak néhányak.

A hulla helyén most a térkapu hússzínű örvénye kavargott, amely máris magába szippantotta a vinnyogó sámánt. A démon szárazon felkacagott...

Bereczki Viktor

Idea etoru íntegre (részlet)

Eszmélés.

Fény mart szembogarába. Kevéske, alig pislákoló fény... de a halál sötétsége után valóságos ragyogásnak tetszett. Fejében millió s egy gondolat kergetőzött, elméje igyekezett megszabadulni az emlékektől. Azoktól az emlékektől. A túloldal emlékeitől, amiket nem szántak halandóknak, valamely worluki isten különös szélyéből a gilfek mégis időről időre beléjük kóstháltak.

Eszmélés.

Az emlékek azonban ragaszkodóbbak voltak, semhogy csak úgy kipurgálhatta volna őket önnön épségét féltő elméje. Gyökeret vertek memóriája eldugott zugaiban, felbolydították a törékeny rendet. A jelen és a múlt menthetetlenül összekeveredett, s Re'tae szeme előtt régi-új képek sorjázak.

Eszmélés.

Az első pillantása a démonra esett. Az első pillantása a kíncsapolóra esett. Az első pillantása a bazalt padlózatra esett. Az első pillantása...

Nem.

A teremtmény a pincehelyiség közepén állt;

toronymagas, robosztus emberalak, ében tövisekkel teste minden egyes pontján. Szemei két parázsló lyuk, ahogy végigtekint rajtuk, arcán földöntúli kifejezés. Körötte a falra szíjazva gilfek haldokolnak, életerejük szemmel láthatatlan felhőként áramlik felé. A szeméből szikra pattan, ahogy...

Nem, nem!

A földön feküdt, csuklóiról kényelmes lassúsággal kígyóztak le a béklyók. Érezte a sajgást a tagjaiban, a mellének nyomódó hideg követ, és hallotta a halk nyögéseket, a fáradt sóhajokat. Zakatoló szívvel emelte fel a fejét.

Ez már a jelen? A valóság?

A terem közepén halvány fényel ragyogott a kíncsapoló. Manacsapda, amit ő tervezett; szerkezete, akár egy eleven démoné. Képes megkötni a wrohelek fájdalmából születő energiát, ami démon-manává válva nem létezhetne Rastith-on szabad formában. Felderengett előtte a vízióban látott kép, majd egy újabb, sötétebb valami tolakodott az elméjébe. Egy ötlet, egy gondolat; egy emlék odaátról.

Christine Ardens

Tí'thar jóslata (részlet)

A sziklafalak hidegen visszhangozták a pázrásba feledkezett démonok kéjes morgását. Felszínes szemlélő azt hihette volna, hogy a nőstény erőszakkal és rendkívül fájdalmas módon teszi magáévá a tiltakozó hímet.

Shaigarét valóban vörösen örvénylő hullámokban borította el a kín, amely tehetetlen bábbá alázta gyönyör és fájdalom elválaszthatatlan lángolásában. Már az első mozdulatok után megérezte, hogy Whorgera tartogat számára egy kis meglepetést: a nőstényt belül recés tüskék borították, melyek először csak karistolták Shaigare legérzékenyebb testrészét, végül azonban kíméletlenül belemartak.

A thar-pan mélyről jövő hördüléssel nyugtázta az elsöprő mágikus energiát, amely a fájdalom hatására felszabadult. Megpróbált Tí'thara koncentrálni, hogy a varázserő ne menjen veszendőbe, hanem Urát szolgálja, kiteljesítve mindkettejük hatalmát. Ám elméje ködbe borult, képtelenül arra, hogy bármi másra összpontosítson. A nőstény megtalálta a gyenge pontját, csábereje és elemi erejű hevessége megnehezítette, hogy tökéletesen uralja az erőt.

A mágia kisülései zöldes szikrákat vetettek fénylő bőrükön. Shaigare érezte, hogy a kőpadlat a véretől izsamós alattuk, mégsem bírt leállni. Egyre örültebb tempóban ment a másik mozdulatai elébe, csípője önálló életet élve követte az ősi ritmust. Ahogy a kín elérte azt a pontot, ahol már-már túlszárnyalta a gyönyört, ösztönösen el akarta taszítani Whorgerát, de csak sebeket szántott a nőstény ingerlően gömbölyödő, ringó farába. Ezzel pedig annyit ért el, hogy Whorgera kéjesen összerándult, tovább mélyítve az ő sebeit. Tudata józanul maradt szegletében tisztában volt vele: ha még valaha üzekedni akar, addig kéne abbagynia, amíg van mivel. Már most is kétséges volt, hogy a gyors regeneráció és a varázslat segíthet rajta. Leendő tanítványa pedig, mintha csak szándékosan kínozná, rafináltan odázta el mindannyiszor a végpontot.

Craig McCormack

A tudás tornya (részlet)

A teremtmény a kocsi közepén hevert, kifeszített végtagokkal. Csuklójára, bokájára és a nyakára kék fényhurkok fonódtak, melyeket mágikus szálak rögzítettek a kocsi sarkaihoz. Az ifjú mágus tanonc eleinte nem tudta, a démonidézéskor szokásos védőkört hogyan és milyen eszközzel válthatja ki, hiszen azt utazás közben képtelen lett volna maga körül tartani. A varázbéklyó mellett döntött, és most úgy tűnt, jól tette.

Végigfuttatta a tekintetét a látszólag békésen pihenő szörtemen, vörös bőrű alakon. Az izmuktól duzzadó karok, az eres, szijas combok tehetetlenek voltak a varázbéklyóval szemben. A petyhüdtlen lógó bőrszárny, a megtörten lehajtott fej már-már sajnálatot ébresztett Warrenben. Nem érezte félelmetesnek a démon homlokától a tarkójáig húzódó csonttaréjt, a halántékról kétoldalt tekergő karnyi hosszú csápokat, a vadállatiasan hegyesedő fület. Nem szorult össze a torka az ajak alól kivillanó arasznyi agyarak láttán sem, inkább kíváncsiság ébredt benne különös foglya iránt.

A fiatal varázslóinas azon kapta magát, hogy a fogoly szabadon engedésének ötletével játszik. Nem is értette, miként ötölhetett fel benne ez a képtelen gondolat. Egy pillanatra olyan érzése támadt, mintha álomból ocsúdna. Pislogott néhányat, aztán ellenőrizte a mágikus béklyókat, és elége-

detten nyugtázta, hogy még tartanak. Éppen fordult volna ki a ponyva alól, amikor meglátta a sárga tűzű, gyűlölettől szikrázó tekintetet, mely egyenesen reá meredt.

- Kr... Engedj szaba-don, wrohel! - üvöltött fel a démon valami elkorcsosult gilf nyelven, és nekifeszült a mágikus béklyónak.

A fiú összerezgett; a lény hangja korbácsként csattant minden porcikáján, minden egyes sejtjén. Warren hátrahőkölt a tűhegyes fogak láttán, térde egy pillanatra megremegett, de gyorsan összeszedte magát. Foglya már egyáltalán nem tűnt szájalomra méltónak.

A démon olyan eltorzult formáját használta a gilf nyelvnek, hogy Warren számára jóformán érthetetlen zagyvaléknak hatott. Mindenesetre összeszedte legjobb gilf tudását, és így szólt:

- Nem, amíg be nem hódolsz! Mi a neved?

- Ostoba! - A démon gúnyos mosolyra húzta a pofáját. - Kr... ish'mere-tlenyl idéztél meg, és mosh't... nem tudod, hogyan to-wáb. Hogyan akarsz uralni a nevem ish'mere-te lenyl?

Warren nagyot nyelt. Bár nem értett minden szót, a mondandó lényege eljutott hozzá. Most először fordult meg a fejében, hogy valamit elhibázott.

Soren Ward

A Jötevő (részlet)

Néhány perc nyugalom után újabb alakok bukkantak fel a tisztáson. Óvatosan közeledtek, fegyvereiket előreszegezve. A korábbi alvezér haladt legelől és a legeltökéltebben; követői arcára kiült a rémület. A vezér vélhetőleg a bátorságát bizonygatta, hogy megerősítse a pozícióját. Ravaszág nem várta meg, míg észreveszik. Takarásba vonszolta magát, és csak a halászára hagyatkozott.

- A féleszű! - rikkantotta az alvezér. - Mit művelt vajon?

- Hagyjuk itt! - kérlelte valaki. - Ez rossz környék!

- Megnézem, él-e! - felelte a főnök. Tompa puffanás hallatszott, alighanem oldalba rúgta Erdant. Halk nyögés érkezett feleletként.

- Él - állapította meg elégedetten. - Talpra, tökkelütött! Hol a süveged?

A démon csak hallotta, ahogy Erdan felkecmereg, nem mert leselkedni. A zsoldosok fennhangon gúnyolódtak a félkegyelműn.

- A csörgősipkád... - figyelmeztette a főnök. - Csapd a fejedbe, tökkelütött!

- Minek nevezted? - Ez kétségkívül Erdan hangja volt, és korántsem érthetetlen gügyögés.

- Hogyan... - A főnök nem tudta befejezni a mondatot. Csont reccsent, egy test elzuhant. Egy pillanatra dermedtő csend

támadt, amit éktelen szitkozódás szakított meg, ahogy a zsoldosok támadásba lendültek. Ravaszág egyedül Erdan hangját nem hallotta, olybá tűnt, konok csendben verekszik. Hamarosan acélcsattogás keveredett a szitkok és fájdalomüvöltések mellé. Talán Erdan szerzett egy kardot, vagy melléálltak néhányan. A démon összeszedte minden bátorságát, és kidugta a fejét a fa mögül.

Erdan egyedül küzdött többek ellen, a helyzete mégsem tűnt reménytelennek.

Olyan veszettül harcolt, mintha megszállta volna valami, ellenfelei egyre kevesebb meggyőződéssel támadták, a földön holtak és halódók heverték.

A zsoldosvezér tehát visszakapta régi erejét.

- Állj! - harsogta valaki. - Ez a régi Erdan!

Könnyebb volt mondani, mint megtenni, de harcolók lassan szétváltak, leeresztették fegyvereiket. A démon is visszabújt a fatörzs rejtekébe. Amennyiben Erdan a régi álmaira is emlékszik, minden jóra fordulhat...

- Gonosz varázslatot úztek ellenem! - csattant fel Erdan. - Ám újra a régi vagyok!

Elvezetlek titeket a gazdag faluhoz!

Nem fogadta éljenzés a bejelentését, de tiltakozni sem mert senki. Csak egy sebesült nyöszörgése érkezett válaszul Erdan tervére.

A démon ujjongott.

- Még ma a kezetekben lesz a nagy zsákmány - folytatta a vezér. - Még ma! Ha másképp alakulna, akár meg is ölhetek! Nem fogok ellenállni...

- Esküszöl? - kérdezte valaki.

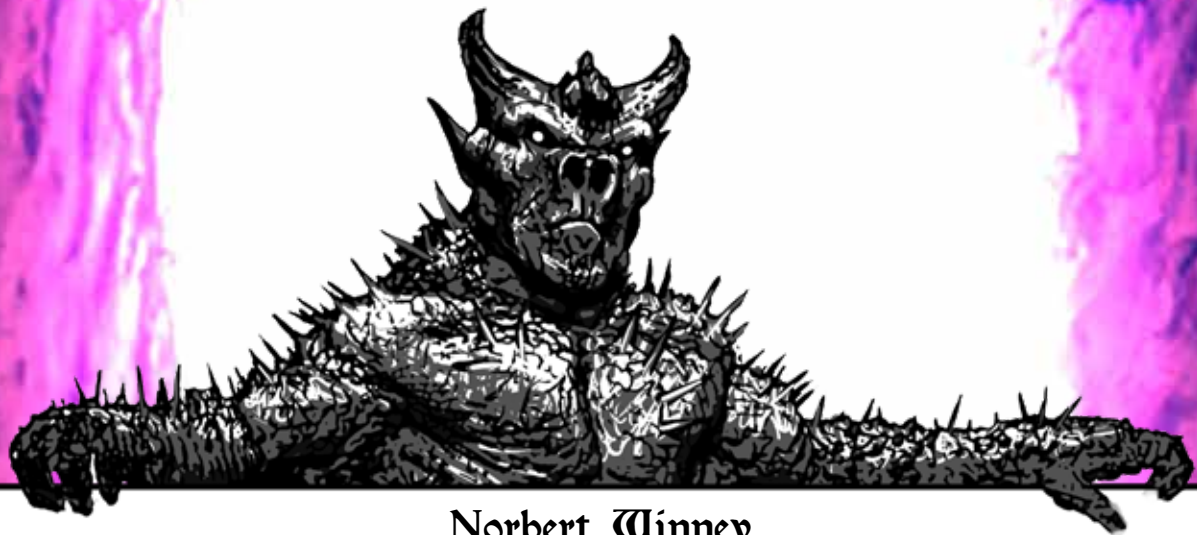
- Fél nap - felelte Erdan. - Csak fél napig kövessetek újra! Ha nem váltom be az ígéretem, magam veszem vissza a csörgősipkát, és faragok magamnak falovat!

NORBERT WINNEY

Vesztett lelkek

Norbert Winney

Veszett lelkek (részlet)

A pentagrammában színes felhők gyűltek, és keringtek eszeveszetten. A fiúnak a szája is tátva maradt a természetellenes fellegek mögül sugárzó mélylila fény látán, főképp amikor valami vörös, hurkára emlékeztető rusnyaság is megjelent, s úgy rángatózott, mint a nyers izom.

Bár még sosem volt alkalma látni, már tanult róla. Azonnal tudta, minek lehet a szemtanúja.

A dimenziók közötti alagút! A Zan átjárója!

S a lüktetésben csakhamar egy alacsony, sárgás bőrű alak jelent meg...

Rakhotal!

Vielton kikerekedett szemmel bámulta, amint a démonmágus egyre határozottabban kiválik a létsíkok közötti kapuból, és testet ölt a worluki könyvtárszobában.

Bár a húsrá emlékeztető átjáró nem tűnt el, a színes felhők eloszlottak, a szél-lökések lecsillapodtak, a felvillanások pedig megszűntek. Iliana abbahagyta a mantrát, és kinyitotta a szemét.

- Hódolj be, Rakhotal! - Hangja ismét a régi volt, némi dörgő árnyalattal.

Valami megváltozott, ismerte fel Vielton, ahogy a lányra nézett.

A tekintete... a szeme csillogása...

Bár most is ragyog, azelőtt a lelkes tudásvágy lobogott benne. Ezúttal viszont

magabiztosság és hatalom fűti...

- Hódolj be, Rakhotal! - ismételte a lány.
- Hódolj!

Az ösztövére démon egyenesen állt vizslaszerű, karmos mancsokban végződő lábain. Ráncos pofája kiismerhetetlen grimaszba rándult, a parányi orrán csüngő bőrlebenyegek izgatottan ficáncoltak, mélyen ülő szemében határtalan düh munkált. Szája végül szélesre húzódott, de hogy vigyorra vagy vicsorra, Vielton képtelen volt eldönteni.

- Lépj közelebb, gazdám! - szólt a torzszülött Ilianának, tettetett alázattól csöpögő hangon. Beletelt néhány pillanatba, míg a két mágusinas tudatáig eljutott a szavak jelentése, de Hochtatus szigorú leckéinek hála értették és beszéltek Rastith nyelvét. Rakhotal letérdelt, fejet hajtott, és ismét sziszegő, morgó hangokat adott ki magából. - Lépj közelebb, hogy behódolhassak!

A lány bizonytalanul nézett Vieltonra, ám a fiú nem tudott tanácsot adni.

- Nincs mitől félned, gazdám! - Rakhotal éles fejhangja betöltötte a termet. - Tudod a nevem, hatalommal bírsz hát fölöttem. A szolgád vagyok. Érintsd meg a homlokom!

- Lina... - hebegte Vielton, ám maga sem tudta, mit akar mondani. Féltette a

démontól a lányt, de ha mindent jól csináltak, és a jelek szerint ez így volt, akkor nincs mitől tartaniuk. Mintha a gondolataiban olvasna, Rakhotal ismét megszólalt.

- A védőkör... a gyertyák... a tükrök... mind-mind téged védenek, gazdám. Lépj közelebb, és tedd a kezed a fejemre!

Iliana és Vielton tanácstalanul néztek össze. Nem tudták, mitévők legyenek. Tisztában voltak vele, hogy minden démon, így minden idézés más és más, s noha nem hallottak még róla, hogy ez a fajta testi érintkezés is a rituálé része lenne, attól Rakhotal esetében még igaz lehetett. Hochtatus mester nem avatta még be őket mindenbe...

A varázslótanoncok döntésképtelenül meredtek az alacsony szörnyetegre. A csendet a kint összetömörült, bosszúszomjas sereglet töltötte meg durva hangokkal. Egyszer csak megremegett a torony, ahogy egy katapultból kilőtt kődarab eltalálta a falat.

Iliana összerezsent a padlóra hulló könyvek és a darabokra törő tükrök látán. Lerázta magáról az ijedtséget, és döntött.

- Rakhotal! Hódolj be és szolgálj! - utasította foglyát a démonvilág nyelvén. A védőkör mellé lépett és átnyúlt rajta, megérintve a lehajtott fejű démon kobakját.

- Gazdám... - sziszegte Rakhotal, majd egy villámgyors mozdulattal megragadta

a lány csuklóját, és berántotta a pentagrammába. - Nem vagy elég óvatos!

DOUGLAS ROWLAND

Rastith szeme

Douglas Rowland

Rastith szeme (részlet)

A morgásokhoz kövön csikorduló karmok nesze keveredett, hallatán Killeth tenyere megizzadt a pallos markolatán. A szeme is belefájdult, oly erősen fúrta tekintetét a közeli lávaér fényében derengő éjszakába, hátha megpillantja a sziklák közt ólalkodó rémeket.

- Készüljete! - Az öreg parancsnok felvette sisakját. - Boszorkány, mi tart...

Rikoltó árny szökkent elő a sötétből, egyenesen az egyik Nezuvián mellvértjének. Killeth nyálkás, fekete bőrt látott, karmokkal kapaszkodó végtagokat. A lovag ordítva próbálta letépni magáról támadóját, de egy vékony nyúlvány az egyik eresztéknél utat talált a páncél mögé.

Egy segítő szándékkal lendülő kard csak annyit ért el, hogy leverte lábáról a szerencsétlent. Társa pengével kezdte lefejezni a démon a rángatózó férfiről, ám Killeth már nem tudta meg, mekkora sikerrel, mert az éjszaka közben újabb rémségeket zúdított rájuk.

A Nezuviánok hamar ocsúdtak az első ijedtségből, és összehangoltan mozogva felvették a harcot támadóikkal. Killeth-re egy zömök, rövid lábú, hosszú karú ocsmányság rontott, bőrlebenyes pofáján sem száj-, sem szemnyílást nem lehetett kivenni. Az ifjú egy kardcsapással a földre sújtotta, de érezte, hogy pengéje alig-alig hatol bele ellenfele húsába.

- Ne cirógasd! - bömbölt mellette Wort, a lovagrend egyik veteránja.

Bárdja lezúdult a tápázkodó démon vállára, s minden emberi számítás szerint le kellett volna szakítania a kart, valahogy mégis elakadt a csontban. Wort elrúgta magától a lényt, kitépve belőle fegyverét. Killeth is előrelépett, s Worttal egyszerre csapott le a vergődő kreatúrára.

Bödülés hallatszott a fejük felett, s mint ha az egyik szirt kelt volna életre, óriás alak bontakozott ki az éjszakából. Killeth erekkel átszótt csontokat látott lendülni, aztán valami leverte a lábáról. Súlyos-tehetetlenül dőlt el a páncélban, és csattanva ért földet.

Caffrel hangját hallotta, amint parancsokat üvölt. Killeth hasra fordult, és Wort sisakos fejével találta szemközt magát, melyhez immár nem tartozott test. Összerázkódott, s feljebb emelte tekintetét, az óriásdémonra, amely társai közt pusztított.

A teremtmény húsz láb magas, idomtalan váz volt, testét izmok nem, csupán erek fonták be. Csupasz csontjai különös alakzatokba hajlottak, mintha kalitkákat formáltak volna tagjain. Ennek oka rögtön ki is derült, s Killeth elborzadt, mikor megértette. A kisebb démonok, miután lakmároztak az elesett emberekből, felkúsztak a behemótra, s befurakodtak saját csontketrecükbe. Ott elhelyezkedvén ők alkották a szörnyeteg combját, ágyékát, törzsét, karját – húsát a hús helyett. Az áttetsző vénák azonmód redős orrnyílásukba hatoltak, s pumpálni kezdték a fel-falt táplálékot a gazdalény agyába.

A fiatal lovag rémülten figyelte, mily rohamos gyógyulásnak indulnak a vérkeringésbe bekapcsolódó rútságok sebei. Caffrelt kezdte kutatni tekintetével, hogy figyelmeztesse a veszélyre, de a parancs-

nok már Nedrah felé törtetett. A gilfasszony javában kántálta a varázslatot: igéi nyomán halovány szellemlángok táncoltak körül a hat Megjelölt alakját.

– Boszorkány! – reccsent az öreg. – Varázsolj már, hogy a káosz istenei vernék beléd a villás farkukat!

Douglas Rowland szavai saját írásművéről:

„A démonos elbeszélésemnél a fő cél most az volt, hogy a kötet többi írását „összefoglalja”, és értelmet adjon az egész Rastith-dolognak. Mivel azok az írások a Démonénekből „nőttek ki”, így természetesen ez is kapcsolódik valamelyest, de a Démonének szereplői nem kerülnek elő (a többi írásban igen). Ellenben előkerülnek szereplők a Mokhara: A Mágustorony c. kötetben szereplő két írásomból, mégpediglen Nezuvián-lovagok.

A gewru-témát nem vettem bele, két okból. Egyrészt az írás a Rastith-on játszódik, így nem láttam értelmét külön gewrukról beszélni – Rastith démonai en bloc szerepelnek, bár az írásom úgy lett megoldva, hogy nincs benne a démon-dömping (aki viszont szerepel, az számít...). Másrészt Caldwell igen kacifántosan megtekerte már a gewru-témát, és úgy éreztem, nem lesz hely és idő arra, hogy efelé vigyem el az egész írást. Ha a gewrukhoz akarok nyúlni, az most már komoly átgondolást igényel

Ez az elbeszélés arra van kihegyezve, MI is Rastith voltaképpen – remélem, a megoldás kedvére lesz az olvasóknak.”

Olvasói vélemények a Cherubion fórumáról, és az ekultura.hu cikkének részlete

Ó, de nem bántam meg, hogy megvettem.

Frankóra sikeredett a kötet, maga a létsík is igen rokonszenves hely, ha lehet így kifejezmem, ahol minden pusztít mindent (Átok-mezsgye style;). Az összes írás bejött.

Soren Ward novellája megint egy gyöngyszem, ennek az embernek valaki tényleg adjon már egy pár év szabadidőt, hogy csak az írásra koncentrálhasson, remek dolgokra képes.

Doug írása jó ötlet volt a végére, itt kellett legjobban figyelni a szereplőkre, mert emberünk ugye előszeretettel keveri a matériát.

A többieknek sincs okuk panaszra, mindegyikük írása tetszett.

Gratulálok! Még ilyeneket!

Fezmin

Soren Ward Jótevője szerintem is a legjobban sikerült írás, de azért a többi is állta a sarat. Személy szerint különben is elfogult vagyok a kötettel kapcsolatban, mert majd 10 éve vártam már rá. Életem első fantasy könyve épp a Démonének volt, emiatt szerettem bele a műfajba és madarat lehetett volna fogatni velem, mikor végre megjelent egy önálló kötet Rastithról. De elfogultság ide vagy oda, mindenképpen megérte a pénzt, mert hiányzó a maga nemében.

Nogusta

Olvasói vélemény a Rastith kötetéről - minimális (szándékaim szerint csak kedvcsináló) spoilerrel

Nagy érdeklődéssel vettem kezembe ezt a legálább már három éve beharangozott kötetet. Nem is okozott csalódást, nagyon érdekes volt az egymással összefüggő történeteket olvasni.

A szorgos szerkesztő munka eredménye az is, hogy nincs gyenge láncszem az írások között, a bennük levő utalások összefonják őket.

Az illusztrációk tetszettek, feldobták a kötetet, számomra a 129. oldalon levő adta vissza legjobban Rastith hangulatát...

...A kötetten meglátszik a hosszú éveken át zajló szerkesztés, számtalan összekötő kapocs épült be az egyes írásokba. A jövőben is szívesen olvasnék hasonló módon szerkesztett shared-world köteteket.

Összességében a kötet hozta a várt színvonalat, mindenkinek ajánlom, aki a Démonének előzményeire kíváncsi.

elegos7

Rastith - Egy démonvilág krónikái (részletek a teljes cikkből)

Ha valamit mindenképpen muszáj előjáróban értékelni az antológiában, akkor az az egységes, átgondolt, és valószínűleg nem kevés munkával felépített koncepció. Ugyanis a szokástól eltérően nem egymástól teljesen független történetek játszódnak Rastith világán, hanem lazán összefüggő, közös helyszínnel vagy szereplőkkel rendelkező elbeszélések kaptak helyet a kötetben. Elsősorban Yawanu (és Wogrel, a „társa”) figurája van a középpontban, ám más és más szemszögből láthatjuk, eltérő karaktereken keresztül vizsgálhatjuk őket - az első nagyobb lélegzetvételű novellában (A Láng rabjai) például egy harcoson át, aki a Rastith síkját uraló gilfek arénájában gladiátorként küzd a démonok mellett (és ellen).

Szórakoztató antológiát vehettem kézbe, ami kellemesnek bizonyult. Ritkán olvasni ennyire összefüggő novellákat, amelyek bár saját maguk is megállnak a lábukon, azért együtt olvasva összeáll a teljes kép, és megismerhetjük Rastith nem mindennapi világát. Hogy például az egyes történetek előtt még egy illusztráció is helyet kapott, már csak hab a tortán.

Szabó Dominik

Forrás: <http://ekultura.hu/olvasnivalo/ajanlok/cikk/2014-01-11+12%3A00%3A00/vakulya-norbert-szerk-rastith-egy-demonvilag-kronikai>

Nagyon jó a borító hangulata, a színárnyalatok, a kidolgozottság, és a friss könyv bódító nyomdai illata.

Azt gondoltam, ha majd a kezembe veszem a könyvet kritikussabb szemmel fogom olvasni. És mégsem sikerült: tán pont azért, mert nem vagyok elfogult a műfaj iránt, nem kellett csalódnom. Stílusban és logikában ügyesen fűződtek fel a gyöngyöcskék a shared-world cérnára. Nem emelnék ki egy művet sem, mert mindegyik megállja a helyét.

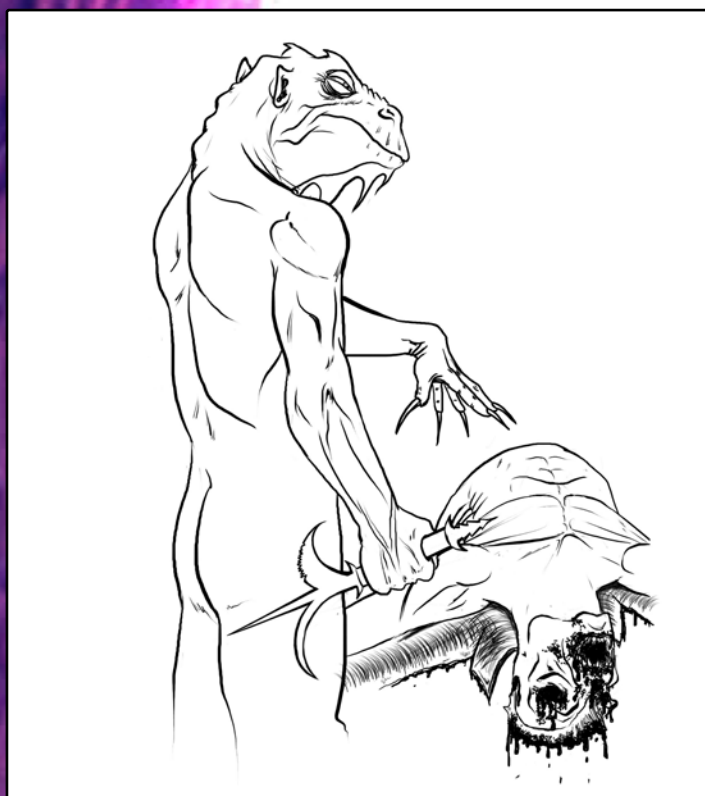
Összességében jók a benyomásaim. Olvasás közben azon kaptam magam, hogy sikerült beleolvadnom ebbe a létsíkba, és néhol kicsit szorongató érzés is kapott el: mindez azt dicséri, hogy a szerzőknek sikerült előidézni a kívánt hatást, ami azért nem utolsó. Kellemes meglepetés volt a mondanivaló árnyaltabb, mélyebb rétege: erre nem is számítottam.

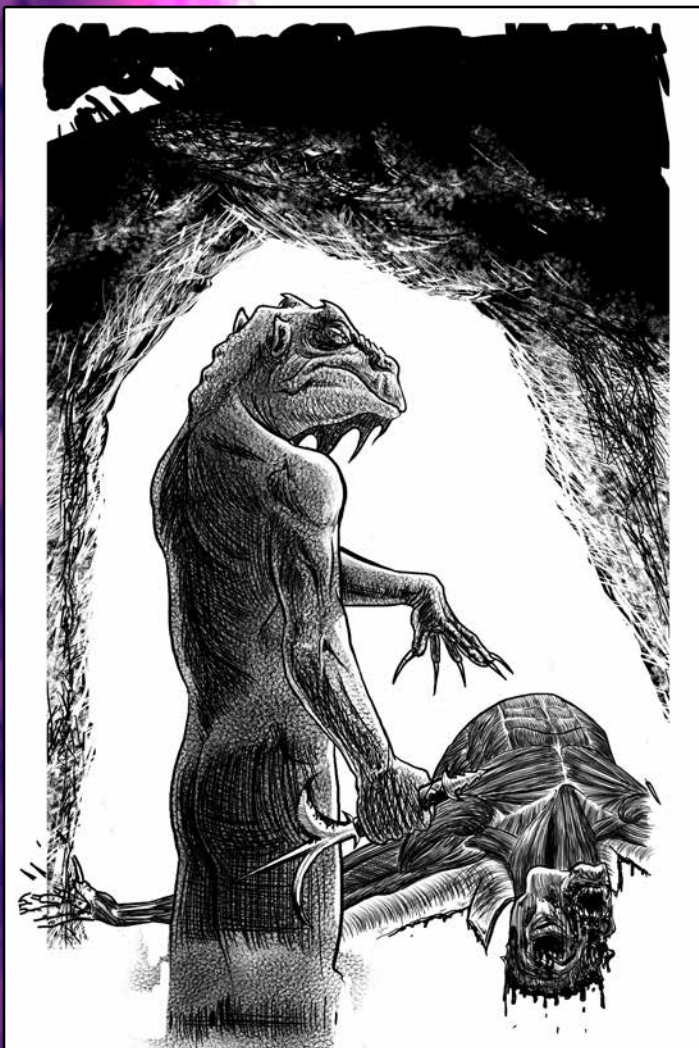
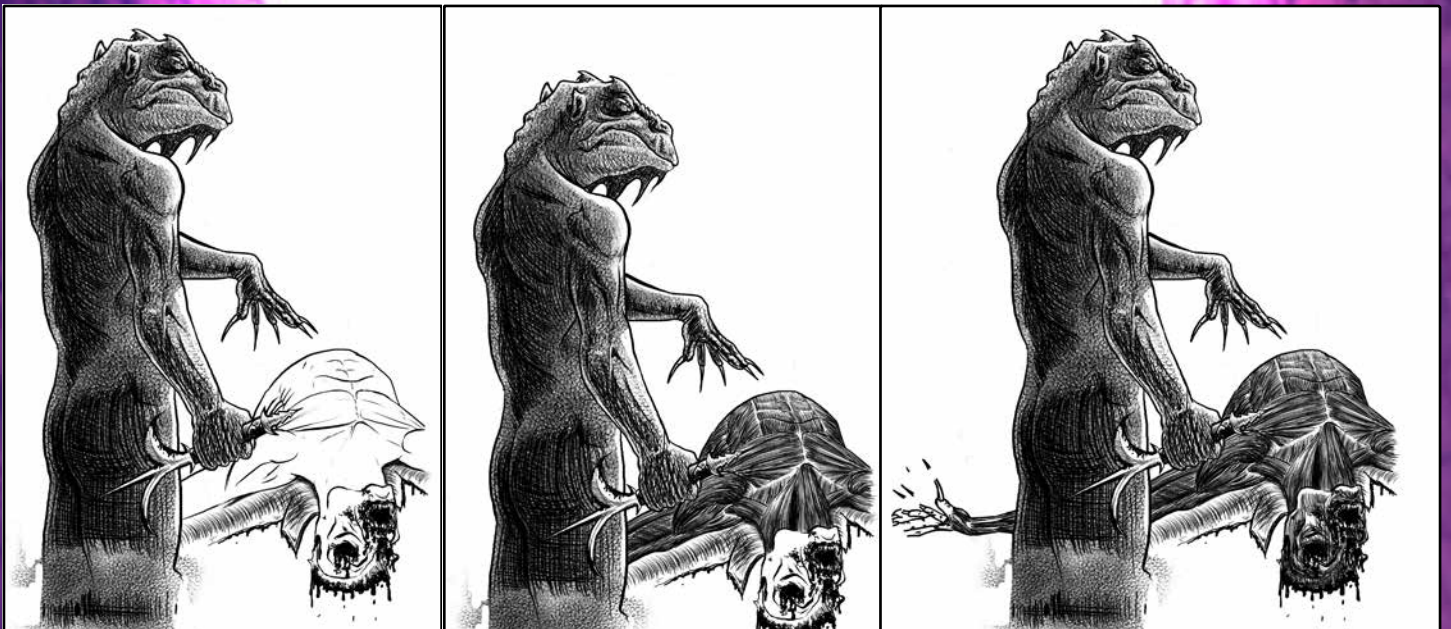
Mindazonáltal, a fantasy egy könnyű, de egyáltalán nem könnyű műfaj. Örülök, hogy hazánkban ilyen magas minőségű, gazdag szókinccsel, és intelligens humorral megáldott, igényes írók sorakoznak fel mögöttem, mert így az ilyen jellegű írásokat bújó fiataloknak a szórakozáson kívül akarva-akaratlanul értékvezető funkcióval is bír. Egyszóval: még totál kívülállóként is olvasmányos, igényes munka. Gratula a szerzőknek-szerkesztőknek.

Kívülálló

Rastith különszámunk exkluzív tartalommal is bír. Tehát csak itt, csak most, csak nektek álljon itt két Így készült... rész arról, hogy miként is alakultak ki a kötet belső illusztrációi, amellyel egy régi Cherubionos hagyomány elevenedett fel.

Így készült... A fájdalom dala illusztrációja

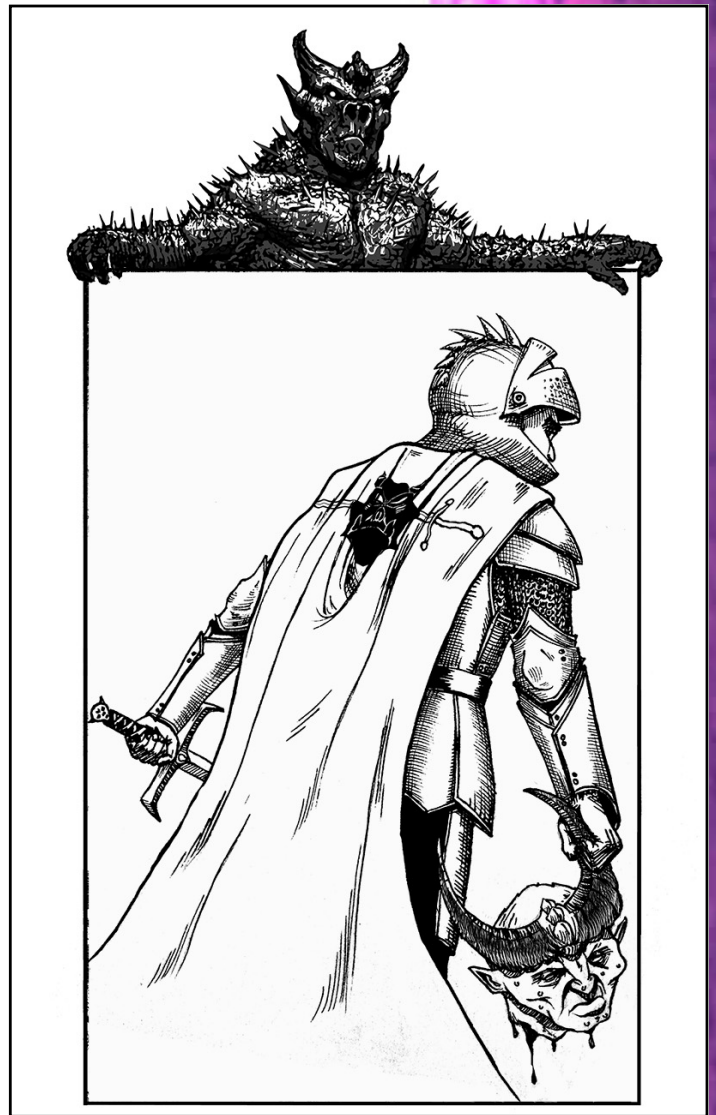

Vakulya Norbert (Norbert Winney) gondolatai az illusztrációk és novellák kapcsán a [kötet Facebook oldaláról](https://www.facebook.com/pages/Rastith/246939512054193): „Azon gondolkodom, hogy az illusztrációk step-by-stepje mellett az is roppant érdekes lehet, hogy egy-egy novella hogyan alakul végső formába. Vagy legalábbis ezt gondolhatja az, aki nincs benne... és nem kell legalább nyolcszor végigolvasnia minden novellát, a különböző verziókban, összevetnie a többi írással, elolvasni a szerkesztőtársak felvetéseit, reagálnia rájuk, stb... Mennyivel hálásabb a vizuális műfaj!”

Így készült... a Rastíth szeme illusztrációja

Így készült a Rastith – Egy démonvilág krónikái c. dark fantasy kötet borítója

Egy unalmas délutánon firkálgattam, minden különösebb cél nélkül. Egy démont rajzoltam... mert miért is ne?

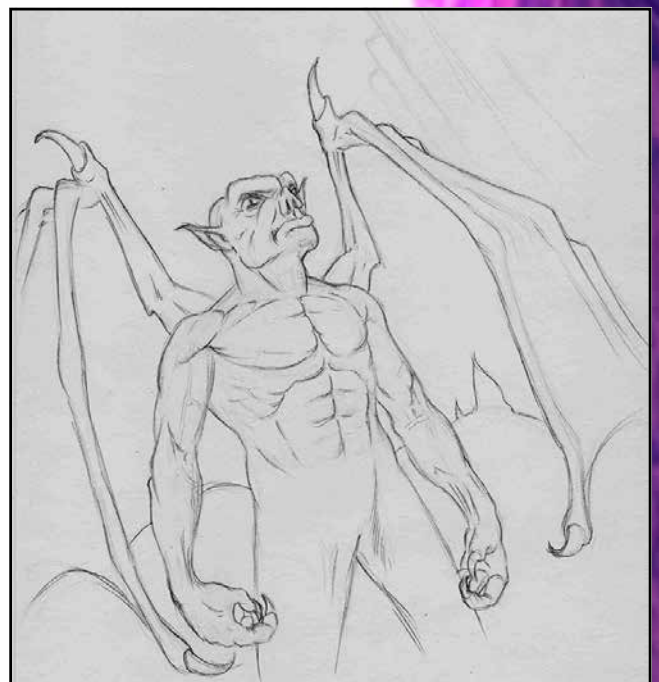
Csak később gondoltam rá, hogy borítót lehetne készíteni belőle, olyan jó heroikus a póz. De nem volt elég démoni a feje, így felszarvaztam.

Még ekkor sem ítéltam elég démoninak a fejét, ezért azt teljesen újrarajzoltam - csak az új szarvai maradtak meg. Még mindig nem az igazi, valamit kell majd még vele kezdeni, de alakul...

De a lábai is elég satnyácskák voltak, úgyhogy felpakoltam rá némi izmot. Igen ám, de mi legyen az ágyékával? Az a terület kissé üres... és ami anatómiailag onnan hiányzott, azt nem volt kedvem odarajzolni. És amúgy is... csak nem maradhat az ott premier plánban!

A teljes, képekkel illusztrált írás itt olvasható:

<http://lfg.hu/62978/vegyes/igy-keszult-rastith-egy-demonvilag-kronikai-c-dark-fantasy-kotet-boritoja/>

Lidérófény

RASZTITA

KÜLÖNSZÁM

